

— ახალი წელი მოდის, საჩუქრებია საჭირო! —
ბრძანა უფროსმა.

- საჭიროა, — დაუდასტურეს მუშაკებმა.
- უნდა მივართვათ ვინმეს დამსახურებისამებრ.
- უნდა მივართვათ. — მიუგეს ერთხმად.
- არის ცნობები, რომ აქა-იქ უკვე არიგებენ საგანგებოდ შერჩეულ საჩუქრებს, საჭიროა აღმოჩენილ იქნეს ეს „პუნქტები“ და ამოღებულ იქნეს ნიმუშები.

— არის, აღმოჩენილ იქნეს „პუნქტები“ და ამოღებულ იქნეს ნიმუშები!

და დაიწყო ძებნა და ძიება კალინინის რაიონის მილიციის განყოფილების უფროსმა ბ. ქებურიამ, სოციალისტური საკუთრების მტაცებლობისა და სპეკულაციის წინააღმდეგ მებრძოლი ჯგუფის მუშაკებმა შ. კვანტალიანმა, დ. მაჭავარიანმა, ნ. სილაძემ, ნ. ხვინჯიამ და ვ. მელნიკოვმა.

სად დავიწვი, სად დავიწვი?

„საჩუქრების“ დასარიგებლად კიდევ უფრო ადრე დაიწყო მზადება სებია დაეარაშვილმა, მცხოვრებმა ვერცხლის ქუჩა № 56-ში. ერთი საწყალი კაცი იყო სებია მოსეს-ძე, ღამის დარაჯად მუშაობდა პირველ მუსიკალურ სასწავლებელში, მაგრამ ზეპირად იცოდა, რომ ქალებს საჩუქრები უყვართ. იშოვა უცხოური ლაბადები, ფეხსაცმელები, საპალტოე და საკაბე ნაჭრები, ქალის პერანგები, ღამის პერანგები და... დაფიქრდა.

— საკუთარი ბინიდან რომ დაეარაგო, ცუდად გამოიგებენ მეზობლები, მითქმა-მითქმას მოაყვებიან, და, იქნება, საპეკულანტადაც გამასაღონ! არა, უტყვივარი თავი რად ავიტკინო, კარგი ვუნა და ცუდი დამიძახონ? საცა ამდენს ვხარაჯავ, იქ ცოტასაც დავუმატებ და...

და ესმოდა, ზეპირად ესმოდა სებია მოსეს-ძეს „საჩუქრების“ დარიგების სტრატეგია და ტაქტიკა. ადგილი, საიდანაც უნდა დაეწყო დარიგება, საგანგებოდ ამოარჩია, მისი სიავეარგე აწონ-დაწონა და მერე თვეში სულ რაღაც 40 მანეთად დაიქირავა ოთახი გიორგი დიდზურაბოვის ბინაში, მარაბლის ქ. № 4-ში. იქაურობა სწორედ იმით იყო მოხერხებული, რომ „საჩუქრების“ მიმღებ-წამღებთა შემოყვან-

საახალწლო საჩუქრები და „სლაბოდა“

გაყვანა შეიძლებოდა სამის მხრიდან: მარაბლის ქუჩიდან, გ. ტაბიძის და კიროვის ქუჩის ჩიხიდანაც, ამავე დროს, „საჩუქრების“ ეს პუნქტი ქალაქის ცენტრში იყო მოთავსებული, მრავალი მაღაზია მდებარეობდა ახლომასლო და „საჩუქრის“ მიღების მსურველთა მოზიდვა არავითარ სიძნელესა და ხარჯებთან არ იყო დაკავშირებული.

რამდენიმე თვე „არიგებდა“ სებია მოსეს-ძე „საჩუქრებს“, „დასაჩუქრებლები“ ვეგა მაღლობას უზდიდნენ და, რა გასაკვირია, თუ „ცოტაოდენ“ ხელის ქუჭყს უტოვებდნენ ამ „უანგარო ქველმოქმედს“...

და აი ახალ წლამდე სულ რამდენიმე კვირით ადრე გაება სებია მოსეს-ძე, არ მიაყვანიეს საქმე ბოლომდე, სწორედ მაშინ წაასწრეს, როცა აღსტაფელი მასწავლებელი ცოლ-ქმარი მამედოვ აბდულ კიულალი ოღლი და მურთაზოვა თამიზარ კაბალ კზი უნდა „დაესაჩუქრებინა“ კალინინის რაიონის მილიციის მუშაკთა ჯგუფმა შ. კვანტალიანის ხელმძღვანელობით საკუთარი ხელით წაიდო ქალის შვიდი უცხოური ლაბადა, ერთი პალტო, ერთი საპალტოე, 18 ხელის ფანარი, ბუკლეფ საპალტოე, 2 ღამის პერანგი, ქალის უზომო წინდები და დაიბარეს: ამ საჩუქრებს ჩვენ გავცემთ და, ამდენი ამაგისათვის, შენც საკმაოდ დიდი ხნით დაგასვენებთ აბა რა, ხომ უნდა დაისვენოს ამდენი „დვაწლით“ დაღლილმა კაცმა?

სებია მოსეს-ძე ახლა ისვენებს და თავისთვის ბუტბუტებს: — სად დავიწვი, სად დავიწვი!

ფიფინაშვილის ბინაზე

მეზობლების ჯინაზე ავთანდილ ფიფინაშვილმა, მცხოვრებმა ვანაძის ქ. № 12-ში მესხეთის ქ. № 63-ში მცხოვრებ ანდრეშ კარგამანის-ძე მგოიანს თვეში 30 მანეთად მიაქირავა ოთახი და:

— ღმერთმა სარფიანად მოგახმაროსო, — უსურვა

ანდრეშ კარგამანის-ძეს ნამდვილად სჭირდებოდა ეს ოთახი. იქ ავლაბარში, მესხეთის ქუჩაზე სამკერვა-

ლო სახელსწო რომ გახსნა, „საჩუქრების დასარიგებელი“ ცერემონიალისათვის საგანგებოდ დარბაზი ხომ უნდა ჰქონოდა და — აი იშოვა კიდევ და ლაბარში კი გაცხოველებული მუშაობა მიმდინარეობდა, იკრებოდა: «Слабодны талентны Янашкі» «Переди шивной зади Япанка талевой слабодни», «Макитош мурской вартник англиски».

და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ.

მგოიანი „დირექტორი“ იყო, ორი მთავარი ხელქვეითი ჰყავდა: აივაზიშვილი ხაიამ ისრაილის-ძე, მცხ. გორგასალის ქ. № 17-ში და სააკიანი მიხეილ მიკირტიჩის-ძე, მცხ. შაუმიანის ქ. № 21. წავიდოდნენ ხელქვეითები უნივერსიტეტსა და მაღაზიებში, გამოიჭერდნენ კარგი ფერისა და კარგად შეკერილი პალტოს მსურველებს, მიატარ-მოატარებდნენ მიხეილ-მოსვეული ქუჩებით და მგოიანს წარუდგენდნენ, მგოიანი გაიკრიფებოდა ენად, ხან რომელ პალტოს გაასინჯებდა მუშტარს, ხან რომელს, მთელი ნახევარი საათი ატრიალებდა სარკის წინ, მოუქონავდა თავს და ჯიბედამშვენებული „მზით გაცვითეთი“ გაისტუმრებდა ჯიბედაცარიელებულს.

ასე გრძელდებოდა ამა წლის 1 დეკემბრამდე, ვიდრე დ. მაჭავარიანი და შ. კვანტალიანი „დასაჩუქრების“ ცერემონიალს, 4 საათის გულმოდგინე ლოდინის შემდეგ, „შემთხვევით“ მოჰკრავდნენ თვალს, და ნივთიერ საბუთებად ამოიღებდნენ ფიფინაშვილის ბინიდან: 12 პალტოს, ერთ უცხოურ ლაბადას, ხოლო მგოიანის ბინიდან: საკვრავ მანქანას, საპალტოე ნაჭრებს, უხვ ტილოებს, სასარჩულეებს, ძაფებს, შეკვეთის აღბომებს, ზემოთ მოყვანილი და მრავალი სხვა მსგავსი და ყურადსაღები წარწერებით.

ჰოდა, ანდრეშ კარგამანის-ძე და მისი სახელოვანი კომპორტაც დაასვენეს, მესხეთის ქუჩა № 63-ში მოთავსებული „ატელიე“ საახალწლოდ „დროებით“ მიახურეს და ღვაწლმოსილი ანდრეშ კარგამანის-ძეც ხელეფს შლის და მხრებს იჩერავს: — ეს სად ჩავვარდი, ტო?

აი როგორ შესწირეს ჩვენმა-ჭმირებმა საახალწლო საჩუქრებს „სლაბოდა“

ქარაზოტი

ნახ. ნ. შალაზონიანი

— ახლაც არ მიყიდის მამაშენი „ვოლგას“? ყველაფერში მას ვბაძავ და ჯვარიც ეკლესიაში დავიწვრეთ!

საახალწლო მიმართულები საერთაშორისო ვალაბრაუით...

ყოველ მმართველს ჰყავს თავისი საგარეო საქმეთა მინისტრი, რომის პაპსაც კი დაჩაგრული ამ მხრივ მხოლოდ თოვლის პაპაა, რომელსაც არ გააჩნია საკუთარი სახელმწიფო დეპარტამენტი, ფორინ-ოფისი, ან კე ღორსე, თუმცა ყოველ სახელმწიფოში მისი საგანგებო წარმომადგენელი — „მინისტრი-რეზიდენტი“ იმყოფება: რუსეთში — დედ-მოროზი, გერმანიაში — გროსფეტერხენ ფროსტი, საფრანგეთში — პერ ნოელი, ხოლო ინგლისურ ენაზე მოლაპარაკე ქვეყნებში — სანტა კლაუსი. მეტნაკლებად ისინი საგარეო საქმეებსაც განაგებენ, ყოველ შემთხვევაში ხალხთა მეგობრობის საკითხებში მათ უშუალო კომპეტენციაში შედის.

ამიტომ საახალწლო დღესასწაულთან დაკავშირებით, გადაწყვეტთ მათთან საუბრის ჩატარება; სამწუხაროდ, მოუცლელობის გამო მათ მხოლოდ მოკლე პასუხების გაცემა შეძლეს ჩვენს შეკითხვებზე: რას ფიქრობთ საერთაშორისო ურთიერთობის პერსპექტივებზე მომავალ 1964 წელს? რა სურვილები გაქვთ? აი რა გვიპასუხეს ახალი წლის მოხუცმა და ბრძენმა მახარობლებმა.

გროსფეტერხენ ფროსტი: გაახალგაზრდავება საჭიროა არა მარტო კანცლერისათვის, არამედ თვით პოლიტიკოსთათვისაც.

სხვა რომ არა იყოს რა, მომბეზრდა სასაზღვრო საგუშაგოებზე ჩხრეკა და საბუთების წარდგენა, როდესაც გერმანიის ერთი ნაწილიდან მეორეში გადავიდვარ, ვერაფრით ვერ შევეჩვიე აგრეთვე ხიშტებს, ტანკებს, სამხედრო პოლიგონებს და ბერლინისაკენ მიმავალ ჯარისკაცთა ავტოკოლონებს.

კმარა სიგიჟე გერმანიის მიწაზეა! მე იმ გერმანელებთან ვარ, ვინც აშკარად განუცხადა ბუნდესვერის ატომური შეიარაღების მომხრეებს: **ონე უნა!** (უჩვენო!)!

უკანასკნელი წლის განმავლობაში ბევრმა ჩვენგანმა ჩაიხედა „შპიგელში“ („სარკეში“ — ასე ჰქვია დასავლეთ გერმანიის ერთ-ერთ ჟურნალს, რომელმაც გამოაშკარა ბონის მთავრობის ყოფილი სამხედრო მინისტრის შტრაუსის მსხვილი ფინანსური აფიორა). და ეს რა ვნახეთ! ბებერი კონრადის ზოგიერთი მინისტრი სახელმწიფო ხაზინაში ისევე ჰყოფდა ხელს, როგორც საკუთარ ჯიბეში. თუმცა რა გასაკვირია, ეს აღენაურის, გლობებსა და შტრაუსის სამყაროში!

კიდევ მოგვეხმარა ღმერთი, აღენაურის პოლიტიკურ ლეშად იქცა, მაგრამ მისი სული ჯერ კიდევ ცოცხალია, და ეს იგრძნობა განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ახალი კანცლერი ლუდვიგ ერჰარდი აცხადებს, რომ ის ძველი გზით ივლის. კისერი არ მოიტეხს ამ გზაზე ეკონომიურ „სასწაულებს“ შეჩვეულმა „მამამ!“

მთავარი ჩემი სურვილია: 1964 წელს ბოლოს და, ბოლოს, გადაიღვას თუნდაც პირველი ნაბიჯები გერმანიის გაერთიანებისაკენ.

გერმანელებო, ბიტე ან დენ ტიშ (გთხოვთ მაგიდასთან) არა მარტო სადღესასწაულოდ, არამედ მოლაპარაკებისათვის!

პერ ნოელი: ჩემმა საყვარელმა იუმორით აღსავსე მარიანამ ერთი ამბავი მიაბო ამას წინათ.

შარლ დე გოლთან მიღებაზე მას ერთ-ერთი უკვე საკმაოდ მოძველებული ანეკდოტი მოაგონეს.

„სკოლიდან დაბრუნებული ბავშვი ეკითხება მამას:

— მასწავლებელმა გვითხრა, რომ ჩვენ სხვებს უნდა ვგმობდეთ.

— სწორია, შვილო!

— კი მაგრამ, სხვებმა რაღა უნდა აკეთონ?“

ყველამ გაიცინა, გარდა დე გოლისა, რომელმაც სრული სერიოზულობით დაუმატა:

— ეს ჩვენი დროის ანეკდოტი რომ იყოს, მამა არ შეწყვეტდა ამაზე საუბარს და უპასუხებდა შვილს: ისინი უნდა გვემსახურობდნენ ჩვენ. დიახ, ასე: ჩვენი „დახმარება“ — თქვენი სამსახური. ეს არის ჩვენი პოლიტიკის მთავარი პრინციპი ყოფილი კოლონიების მიმართ.

თქვენ იტყვი, რომ ეს კოლონიზატორების ოდნავ შეღამაზებული, მაგრამ უძველესი პრინციპია. მერე რა? განა ესეც რომ მოახერხა, არ გიკვირთ?

უკანასკნელ დროს ჩვენ საყვარელ პრეზიდენტს სკლეროზი აწუხებს: მას უკვე დაავიწყდა ის, რასაც ამ თხუთმეტობედ წლის წინათ ამბობდა: რუსეთთან კავშირი საფრანგეთისათვის მთავარ საფარს წარმოადგენს გერმანიის აგრესიის წინააღმდეგ ბრძოლის საქმეში-თ. მხედველობაც საგრძობლად დალატობს: დასავლეთ გერმანიის იქეთ ვედარ იხედება და ბონი დღემიწის უკიდურესი მხარე ჰგონია.

ბევრი ფიქრობს, რომ ჩვენი პრეზიდენტი სიტყვა „პე“-საც კი („მშვიდობა“) ვერ იტანს სისულელე! მას ძალზე უყვარს ეს სიტყვა. მაგალითად, ასეთ კონსტიტუციაში: „რეპოზ ან პე“ („განისვენე მშვიდობით!“), და ხელში „სათამაშო“ (სულ რაღაც ოცკლოტონიან) ატომურ ბომბს ათამაშებს.

რა მსურს მომავალი წლისათვის? მოხუცებს პენსია მიეცეს, ხოლო ინვალიდები (სხეულითა და ჭკუით) წავიდნენ იქ, სადაც საჭიროა, — პარიზის ინვალიდების სახლში!

— თ რეჟუარ! ნახვამდის, ძვირფასო, მეგობრებო!

სანტა კლაუსი (ინგლისი): ერთი ლორდი დაგვარგეთ, სამაგიეროდ ახალი პრემიერ-მინისტრი მივიღეთ: დაგლას ჰიუმი.

„საერთო ბაზარმა“, მრავალმხრივმა ატომურმა ძალებმა და ქალების უსაზღვრო თავგანისმცემელმა პროფიუმომ იმსხვერპლეს ჩვენი საბრალე პაროლდ მაკმილანი.

არჩვენები ახლოვდება. ვერ გეტყვი, ვის დარჩება ბურთი და მოედანი. მე კი ხმას ვაძლევ გონიერების ხმას, რომელიც (მადლობა ღმერთს!) ჯერ კიდევ ჟღერს ინგლისში! ოლ რაიტ!

სანტა კლაუსი (აშშ): ეჰ, მეგობრებო, გიჟები და ველურები ხელმეორეულნი სარდაფში გამომწყვდეული უნდა გვყავდეს, და არა მეექვსე სართულზე შაშხანით ხელში ისხდნენ. აი ემ სორი ტუ სეი (საუბედუროდ), სრულიად არა ვარ მხიარულების გუნებაზე.

განა ეს რა ქვეყანაა, სადაც ზოგიერთი ამტკიცებს, რომ ისეთი საეჭვო და ბნელი წარსულის მქონე პირთგნება, როგორიც რუბია, ჩვენი დროის უდიდესი პატრიოტია!

ვერაფერი გამიგია. ერთი კი ვიცი: ზანგებიცა და თეთრებიც თანაბარი მოუთმენლობით მელნიან.

მათთან მივიდვარ. გმადლობთ ყურადღებისათვის...

დედ-მოროზის დებემა მეტისმეტად მოკლე იყო: „შევხვდებით ახალწლის წინაღამეს. იქ ვილაპარაკოთ“.

— ახალი წელი მოდის, ბატონო დირექტორო!
— მოიცადოს. ჯერ წლიური გეგმა არ შემისრულდება!

თბილისის „დინამოსა“ და ქუთაისის „ტორპედოს“ საახალწლო განსაზღვრება.

— ხუთიანი მიიღე და კიდევ ტირი, ძმობილო! მე იმავე კლასში დავრჩი და სიხარულით ცას ვეწიე!

ჩვენი რესპუბლიკის სატირისა და იუმორის ურნალმა „ნიანბთა“ სტუმრად მოიწვია მოკმე საბჭოთა სოხეტის სატირისა და იუმორის ურნალი „ვოჯნი“ („ზღარბი“) და საახალწლო ნომრის სპეციალურ გვერდზე გეჭდავს მის მიერ გამოქვეყნებულ იტავებს, სატირულ ლექსებს, კარიკატურებსა და ფელეტონებს.

კოოპერაცია და ყველი

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი ყველი, იყიდა ყველი, ავიდა ხეზე და, ჭამა რომ დაუწყო, კინაღამ ნისკარტი მოიტეხა.

იქნება შიგნით იყოს რბილი, გაიფიქრა ყვემა, ჩამოაგდო ყველი ძირს, დაანარცხა ქვაზე, გაბზარა ყველმა ქვა და გაგორდა უვნებლად

რა უქნას ყველს, უკან არ მიიღებენ, ფული კი გადაუხდია, ხარჯი უნახავს აიტანა ხეზე მოცუნივლად მელა, ახედა ხეს, დაინახა ყველი, მოუვიდა ნერწყვი.

— ჩემო ნაზო, ჩემო ლამაზო, ჩემო ძვირფასო...

— ვიცო, რა კუჭიც გეწვის. მე კრილოვის ყვევი კი არა ვარ, რომ მომბატყუო, პირდაპირ მითხარი, თუ ყველი გინდა, აპა, შიიილე, ფეშქაში იყოს

ჩამოაგდო ყველი და პირდაპირ შუბლზე დაეცა მელას. წაუვიდა გული...

შემოკრა ყვემა ფრთა ფრთას და გაფრინდა.

გამოხდა ხანი, მოვიდა გონს მელა, მიმოიხედა ნახა ყველი, დაყნოსა, ვერ იგრძნო სუნი, სცადა მოკებინა, ვერ მოკებინა.

— ადრეც მომსვლია ასე, მაინც მოგებაში დაფრენილვარ, წავიღებ, კოოპერატორბას ჩავაბარებ, იქაა მისი ადგილი.

აიღო ყველი, წაიღო, ჩააბარა, მიიღო ფული, გაიქრთლა საკუთარი „ვოლგით“.

გავიდა დღე, მოფრინდა ყვევი კოოპერატორბაში, ბარტყებისათვის ხილი რომ ეყიდა და დახვთ საოცრებას, ეს რას ხედავს, თართდან ნაცნობი ყველი გადმოსცქერის.

ღიახ, ასე მოხდა, იყო და არა იყო რა, იყო ერთი ყველი და ახლაც არის და არა არის რა, ის ყველი ისევ არის და ისევ იქ არის.

გ. სტამბოლციანი

ალამიანების მსგავსად

ნახ. ვ. კოდმოგოვისა

მლიქვნელი.

— რატომ მამას არ გამოართმევ ახანოს?

ზოგიერთი სახალხო მოსამართლე აბუჩად იგდებს სახალხო მსაჯულების აზრს

ნახ. მ. კარაბეტიანისა

ჩვენი გადაწყვეტილი

ყველის იუბილე

გახატხულის ერთ დღეს დაიქოქა ყვევი, თქვა: „არავინ მაქებს, უნდა ვიქო თავი.“

ქვეყანაზე ნურვინ ნულარ დაიჩემებს, რომ გალობდეს ჩემებრ!“ მერე სურვილს აჰყვა, დაიძახა: „ყვა-ყვა!“ მართალს ვამბობ რაღა, ცამდე სხვეები აყავთ, ხა-ხა, ხა-ხა, ხა-ხა, მე რა, მნახეს გლახა? ასი წელი ვმღერი, ხმა მაქვს მშვენიერი, ასე ჟამი მიდის და ცხოვრებაც მიდის. ჰოდა, ჰაი გილი, იუბილეს მაინც აღარავინ მიხდის. ასე მორცხვი რომ ვარ, თავმდაბალი რომ ვარ, ნუთუ აღარ უნდა დამიფასონ შრომა?!“ ჰოდა, თითქო თვალი ახლა გაახილეს, მართლა გაღუხადეს იმ ყვევს იუბილე. იქ ეს თქვეს და აქ ეს, აქეს, აქეს, აქეს. სიტყვა მისცეს ბულბულს: „ყვევი გვიტკობს სულ გულს, მისებრ არვინ მღერის, მგოსანია ერის“.

და ყვანჩალა ჩვენი ისე აიფხორა, რომ არავინ უჩნდა ქვეყნად თავის სწორად და ყურები ისე გამოჭედა მათი, თავის ბაჭიობით, თავის „ყვა-ყვა-ყვათი“, რომ დარბაზი იძრა მსმენელთ „ხა-ხა-ხა-ხათი“.

არზ. დარბანი

სასკალწლო მილოცვები

რმსაზღლიკის მსრომელვას

გილოცავთ ახალ წელიწადს ახალ ფუძეს და ბალავერს, გისურვებთ ახალ მიღწევებს შრომაში დაუღალავებს. თქვენ საქმეს ქება რად უნდა, სხვებთან მივდივარ ალავერდს!

თბილმრავვვავკრობას

ახლა ცისფერი ვერანი ყველა ოჯახში ანთია, ტელევიზია... ეს მცნება მეტად დიდი და ფართოა. ვერანის ლამაზა დამეწვა, იქნებ მიშოვოთ, ნათლია?!

თბილმრავნს

შედგებით ხარაჩობზე, დასჭყვივლებთ თმხიანად, „ვაშენოთ სწრაფად, იაფად, კარგად“ და... ხარისხიანად წელს მაინც, წუნს და დეფექტებს თუ გაასწორებთ მთლიანად?!

ასელსათბობას

თუ გახსოვთ, აბზანები ყველას დაგვიდგეს ბინაზე, ცხელ წყალს დაგვიპირდით, სად არი,

ხომ არ დაწერეთ ყინვაზე? წყალსა გთხოვთ, ღვინოს კი არა, რატომ გვექცევით ჯინაზე?!

დასუფთავების ტრამსტს

ქალაქში ხმონან სიგნალებს კრძალავენ, ხალხზე ზრუნვითა, ბრძანებს და ყველა ტრანსპორტზე სულ ამოიღეს „ბრუნვიდან“ შენ ერთი „ვედრო“ ნავაგი რად მიგაქვს დაფა-ზურნითა!

ბრ. ჩიქვილიაძე

იყო და...

არა იყო რა...

მლიქვნელი სათევზაოდ

ნაბ. ო. ჯიშკარიანისა

— ბოდიში, უფროსო, თქვენი თევზი დავიკიარე!

ქუსლებზე შემდგარი წიწილა

წვიმს და... რუსთაველზე სეირნობს წიწილა, მთლად უღარდებლობა და დარდიმანდობა! მისი თავგანწირვა არ მყოფნის სიცილიად: დმერთო! როგორ უნდა წიწილას ქათმობა! რას არ გაიმეტებს სახუკვარ მიზნისთვის სველდება? ათასჯერ უფრო გაიჭირვებს, ოღონდ კი მოზიბლოს მშვენებით თბილისი, თვალი დაუბნელოს პროსპექტის უვინჩილებს... სეირნობს ქუსლებზე შემდგარი წიწილა, უვინჩილებს ვითომდა ზედაც არ უყურებს, დროდადრო მოესმის: — „აუჰ, რა წიწკია!“ და მაშინ... შეპარვით ისწორებს ბუმბულებს. იცის ამ წიწილამ, ამ თეთრმა წიწილამ, დაშპრულ თუთებს რომ მიუგავს თვალები, — ეს მისი გულისთვის, უღველი ხის ძირას ერთმანეთს კორტინან მეტოქე მამლები! მაღალი ქორორი... მოკლე საწვიმარი... და შიშველ წკივებზე — წინწკლები ტალახის... სეირნობს წიწილა! რუსთაველზე წრილი სრულებით, სრულებით, სრულებით არა ღლის! რა დაღლის? სახლი მას — არ ახსოვს, შიმშილი — არ ტანჯავს, ფილაქნის ტკეპნა არ ბეზრდება... ო, დმერთო! მცვა მყავს სახლში ქალიშვილი. ნუთუ ასეთივე „წიწკია“

გამეზრდება?!

მიხეილ ავლინიძე

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუშაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. კელიძე.

საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ეურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-69, საერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 17/XII-1963 წ. ქალ. ზომა 70x108 18, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინი ქ. № 14. შეკვ. № 2735. უფ. 12254. ტირაჟი 40.000

ბუნახალი თოვლის ბაბუა.